

## Последниятъ день.

(Източна приказка).

Като се пробуди сутринъта, халифътъ Харунъ-алъ-Рашидъ повика вѣрния си везиръ Джафаръ и му каза:  
— Лошо спяхъ тая нощъ, Джафаре. Навѣрно имамъ огънь. Иди бързо повикай моя лѣкаръ.

Джафаръ се поклони и излѣзе. Следъ малко пристигна лѣкарътъ.

— Кажи, какво ми е, продума халифътъ, като му протегна ржката си.

Лѣкарътъ опита пулса на халифа, поклати глава, прекара ржка по дългата си брада и като че се не решаваше да му открие болестъта. Следъ малко той си издигна тържествено ржката и продума:

— Правовѣрни господарю, изъ устата на недостойния твой слуга ще чуешъ самата истина, за която обзалагамъ предъ тебе главата си: както паритѣ сж въ касата на търговеца, както звуковетѣ на флейтата зависятъ отъ прѣститѣ на музикантина, както семето е въ ржката на сѣяча, тъй и нашитѣ дни сж въ ржката на Аллаха.

— Това зная, каза халифътъ, но не зная, още колко отъ тия дни ми е опредѣлилъ Аллахътъ — и ето, това е, което бихъ искалъ да зная.

Лѣкарътъ нищо не отговори, само се поклони низко, като допрѣ челото си до послания килимъ.

— Е, ще започнешъ ли да говоришъ! закрещѣ халифътъ нетърпеливо. Кажи, дълго ли ми е сждено още да живѣя?

— Говори де, подсѣщаше го и Джафаръ, и знай, че